Roditeljski sestanki se vršijo v Ptuju ob vedno večji udeležbi

Roditeljski sestanki so velike važnosti pri vzgoji mladine v naši socialistični državi. Le škoda je, da udeležba staršev vedno ni zadovoljiva. Dom in šola morata delati z roko v roki, kajti le na tak način lahko pričakujemo dobro vzgojne in učne uspehe pri naši mladini.

Osnovna šola v Mladiki v Ptuju si je postavila v svoj plan, da bo sklicala v marcu razredne roditeljske sestanke. Tako so se zbrali 12. marca starši skoraj vseh šolskih otrok dveh II. razredov. Iznenadilo je dejstvo, da je bilo med navzočimi največ očetov, ki se doslej roditeljskih sestankov v večjem številu niso udeleževali. Prav je tako! Ne samo mati, tudi oče je v enaki meri odgovoren za vzgojo svojih otrok.

Govorili smo o predšolski vzgoji otrok, ki je priprava za šolsko vzgojo. Sestanek se je vršil v obliki vprašanj in odgovorov. Vsi starši so lahko izneseli svoje vprašanje in mnenje ter povedali v čem jih najbolj skrbi njih otrok. Po ljudski besedi: »Več glav več ve« smo delali zaključke, kako pomoči temu in onemu otroku. Govorili smo o trmi in lažnivosti otrok in kako odpraviti ti dve veliki napaki. Starši so se diskusije pridno udeleževali, postali smo kakor družina z eno veliko nalogo: Pomagati otrokom do boljše vzgoje, do lepšega napredka, do srečnejšega življenja.

Razredna učiteljica je staršem tolmačila veliko važnost in nujnost domače vzgoje. Povedala jim je, da šola takoj čuti njihov vpliv na otroke. Neverjetno smo to opazili proti koncu prvega polletja. Otroci so se začeli pridno učiti, znali so, prinašali so boljše domače naloge, skratka, bilo je opaziti, da starši žele, da njihovi otroci uspešno končajo prvo polletje.

Po polletnem odmoru ni bilo več čutiti take intenzivne delavnosti pri otrocih, ali drugače povedano, starši so popustili in z njimi tudi njihovi otroci.

Razredna učiteljica je razložila staršem, da je to zelo napačno ravnanje. Otrok pri učenju ne sme popuščati, mora ostati vztrajen, ker se ne uči za šolo, temveč za življenje. Naša socialistična domovina rabi izobražene in sposobne kadre in take ji mora dajati šola.

V prav živahni diskusiji so ostali starši v šoli dolgo časa, kakor da so v skrbi za svojo šolsko deco pozabili na vse drugo. Ogledali so si šolske zvezke, risarske izdelke in ročna dela svojih otrok in jih primerjali z izdelki drugih učencev. Govorili so: »Tudi naš otrok mora postati boljši! Če oni lahko, zakaj ne bi naše dete?« In tako je nastalo nekakšno tekmovanje med starši.

Zanimali so se tudi za razna razredna tekmovanja, kot za tekmovanje v učenju, disciplini, šolskem obisku, o pravočasnem prihajanju v šolo itd.

Očetje-delavci so pregledali razredni stenčas ter ga primerjali s svojimi sindikalnimi stenčasi. Sledili so individualni razgovori s starši o nekaterih posameznih učencih.

Starši so pred odhodom izrazili željo, da naj se vršijo roditeljski sestanki bolj pogosto.

J. J.

Stanovanjsko vprašanje je treba tudi na vaseh revolucionarno in pravično reševati

Ljudska oblast posveča danes ogromno skrb našim materam in otrokom. Lani je izdala vrsto uredb o izboljšanju življenjskih pogojev za noseče žene. Dolžni smo skrbeti, da ne bodo zraven teh uredb na vaseh delavske žene in matere z otroki prikrajšane za nujnost, ki jim pripadajo.

KLO Starše se doslej za take stvari ni dosti brigal niti ni pokazal, da je uvidel svojo dolžnost napram družinama tov. Franca Zajca in tov. Janeza Slaniča iz Starš, ki živita v nezavidno slabih stanovanjskih razmerah.

Tov. Franc Zajc je delavec v Tovarni na Strnišču in oče 7 otrok. Tov. Janez Slanič je delavec v Tovarni avtomobilov v Mariboru, udarnik in oče dveh otrok. Oba omenjeni družini stanujeta z otroki v eni sami sobi brez kuhinje ali kakšne shrambe. To se pravi, 13 oseb v eni sobi, kjer si tudi kuhajo. Zraven tega sta obe ženi noseči. Ravno sedaj bi potrebovale mnogo počitka, katerega pa si poč sedanjimi pogoji ne moreta niti zamišljati, še manj pa po porodu.

Ko je tov. Janez Slanič zaprosil KLO za stanovanje, je KLO njegovi prošnji ugodil. Ta rešitev pa ni izdana v imenu delovnega ljudstva, temveč v imenu lastnikov lepih stanovanjskih hiš, ki noti misliti nočejo na to, da bi dobili za sostanovalca kakega delavca z družino. Zato je dobil tov. Slanič stanovanje v Loki. Pri Mariniču je stara bajta, v kateri že več let zaradi razpadanja nihče ne stanuje. Je brez poda, brez šip, streha propušča, v zidu so špranje, ki skozi nje piha. V tako stanovanje bi se moral po birokratski rešitvi vseliti delavec tov. Slanič s svojo nosečo ženo in otrokoma. Taki ukrep bi bil razumljiv v predaprilski Jugoslaviji, ne pa v državi z novim družbenim redom.

Na podeželju je mnogo boljših stanovanj, samo treba je pravih ljudi, ki znajo gledati v delavcih soljudi in razumeti njihove potrebe.

Upamo, da bo KLO Starše kmalu uvidel nujnost resnega obravnavanja stanovanjskih problemov delavcev, ki nimajo svojih hiš. Treba bo sestaviti komisijo za stanovanjska vprašanja, ki se se bo bala zamere poedincem, temveč se bo zavedala odgovornosti pred mladim delavskim rodom in ki ne bo dovolila da bi prošnje delavcev reševali kulaško nastrojeni poedinci. Potem se ne bo moglo zgoditi, da bi Marija Pesek iz Starš »po pravici« stanovala s 6 družinskimi člani v 6 sobah, delavci pa bi morali po »krivici« še dalje čakati na boljše čase v nemogočih stanovanjskih razmerah.

Izgovor, da ni stanovanj, je izgovor ljudi, ki se z vso silo otepajo sostanovalcev. Treba bo samo bolj energično pristopiti k ljudem, ki imajo več stanovanjskih prostorov kot jih rabijo, če jih doslej ni bilo mogoče prepričati, da bi jih sami odstopili soljudem ter jim pomagali iz stiske.

Č. S.

Odbornice krajevnih ljudskih odborov

V četrtek, 20. aprila 1950, se bodo ob 8. uri predpoldne zbrale v Ptuju v dvorani Doma Fronte (Prešernova ulica) odbornice in namestnice KLO zaradi posvetovanja o važnih gospodarskih vprašanjih.

Krajevnim LO je poslal Okrajni odbor AFŽ obvestila o konferenci s pripombo, naj obvestijo izvoljene odbornice KLO in namestnice, da se posvetovanja strgurno udeleže.

Potne stroške bo povrnil Okr. odbor AFŽ.

Iz pisarne Okr. odbora AFŽ — Ptuj

— * —

LT se pripravlja na 1. maj

Na praznik vseh delovnih množic, 1. maj se tudi LT ptujskega okraja temeljito pripravlja. V vseh osnovnih organizacijah se vrše tekmovanja v čast 1. maja.

LT je za 1. maj pripravila več prireditev. Tako bo 27. t. m. društveno kajak tekmovanje. V tem tekmovanju se bodo pomerili med seboj najboljši ptujski kajakaši.

Za dan 1. maj bo v Ptuju na Dravi regata, povezana s kajakaškimi tekmami. V regati bodo nastopala PBD iz Maribora in Ptuja. Poleg regate pa bodo na isti dan tudi ocenjevalne motovožnje in moto-kros.

Najvažnejša in najznačilnejša prireditev tega dneva pa bo zlet mladih tehnikov.

Mladi tehniki-pionirji se na ta svoj dan že pripravljajo. Mladi tehniki bodo ta dan pokazali na razstavi plodove svojega dela. Razstava sama bo pokazala napredek naših najmlajših tehnikov v letalskem in brodarskem modelarstvu, napredek v radioamaterstvu in drugih panogah.

Najboljša stanica Mladih tehnikov bo prejela prehodno zastavico. Poleg tega pa bodo najboljše stanice in najboljši pionirji nagrajeni s praktičnimi nagradami.

Za mlade tehnike bodo ta dan organizirane prireditve, na katerih bo našim najmlajšim tehnikom prikazan napredek in uspeh LT v praksi.

V slučaju, da imajo organizacije LT s terena glede prireditev kake želje ali predloge, naj jih takoj sporoče Okrajnemu odboru LT Ptuj.

Iz pisarne Okr. odb. LT v Ptuju
(Prešernova ulica, Dom OF)

Proslava dneva železničarjev v Ptuju

Kolektiv železničarjev iz Ptuja se pripravlja, da dostojno proslavi 15. in 16. aprila svoj praznik. Ob tej priliki je potrebno, da pogledamo nekoliko nazaj v minulo dobo, da se seznanimo z delom, uspehi in težkočami kolektiva.

Na pobudo dr. Potrča Jožeta je bila v letu 1928 ustanovljena osnovna partijska organizacija. Na prvem sestanku je bilo navzočih 7 pripadnikov delavniškega kolektiva. Ti so začeli širiti idejo o osvoboditvi delavskega razreda med ostale. Delovanje je bilo zelo otežkočeno zaradi represalij, katere je izvajala takratna kapitalistična vlada proti vsaki širitvi naprednih idej. Večina pripadnikov osnovne partijske organizacije je naloge pravilno doumela ter je širila idejo osvoboditve izpod jarma kapitalizma po mestu in vasi.

Doba okupacije je našla že preizkušene borce, kateri so bili takoj pripravljeni sodelovati v borbi proti okupatorjem. Širili so propagandni material, zbirali pomoč za Lackov odred. Osvobodilni pokret se je širil, čeprav so se žrtve iz dneva v dan večale. Kot povsod je okupator s svojimi gestapovskimi privrženci vohunil tudi po delavnici. Zaradi izdajstva so bili mnogi primorani oditi v ilegalo oz. partizane. Druge pa je gestapo pošiljal v smrt oz. Dachau. Iz teh borb in lagerjev se ni vrnilo 9 tovarišev in sicer Kramberger Franc, Frankovič Ivan, Kristovič Peter, Žnidarič Rudolf, Voda Leopold, Herceg Jakob, Čarman Adolf, Korošec Franc, Kristovič Janez, katerim je kolektiv sklenil postaviti spomenik. Spomenik bo stal v delavniškem rajonu v predvidenem parku. Planiranje terena je zahtevalo dosedaj nad 1600 prostovoljnih ur, katere je opravil kolektiv delavnice v polni zavesti, da je tudi to en del priznanja, ki ga lahko damo tovarišem za njihovo žrtev domovini.

Odkritje spomenika bo v okviru proslave praznika železničarjev dne 16. aprila 1950. Proslava se bo vršila po naslednjem sporedu:

dne 15. aprila t. l. ob 20. uri svečana proslava z akademijo v sindikalni dvorani železničarjev v Ptuju,

dne 16. aprila t. l. ob 7. uri sprejem gostov na postaji,

ob 8. uri zbirališče pri sindikalnem domu železničarjev, nato povorka skozi mesto do vozovne delavnice k odkritju spomenika padlim žrtvam za svobodo.

S postavitvijo spomenika se bodo železničarji oddolžili spominu na tovariše, ki so dali svoja življenja za boljšo bodočnost nas vseh v svobodni novi Jugoslaviji.

Odbor za proslavo dneva železničarjev Ptuj.

Najvažnejša naloga ptujskih fizkulturnikov - izgradnja stadiona

Že tako in tako revnemu fizkulturnemu življenju v Ptuju je velika ovira pomanjkanje ustrezajočih fizkulturnih prostorov. Na prostoru nogometnega igrišča bivše SD Drave smo zaradi tega, kot je znano, pričeli lani graditi stadion, ki bi zadovoljil potrebe ptujskega nogometa, športnih iger in lahkoetletike.

Kljub številnim navdušenim fizkulturnikom pri nas pa se lani dokaj velik kredit ni izkoristil le zaradi tega, ker se, razen nekaterih izjem (predvsem starejših .o arišev) ni od teh »navdušenih« fizkulturnikov prav nihče navdušil za to, da bi pomagal pri izgradnji stadiona, ki bi služil vsem.

Pri delu na stadionu v preteklem letu ni sodelovala velika večina članstva TD Ptuja, mladine in sindikati pa se dela takorekoč niso dotaknili. Zadnje mesece leta 1949 se je s pomočjo enot JA opravilo precej dela. To je bilo, torej vse, kar se je storilo v lanskem letu za to, da bi se tudi Ptuj mogel enkrat postaviti s solidnim športnim objektom.

Naš namen ni sedaj podrobno razpravljati o tem, zakaj so se tu dogajale nepravilnosti, kdo je kriv itd. O delu na stadionu, ali bolje: o delu ptujske fizkulture, bi se moglo ogromno napisati. Zima je minila in sedaj je čas za gradnjo stadiona. Izvršiti je potrebno še nekaj zemeljskih del, leš za lahkoatletsko stezo pa že čaka ob progi.

Z čimprejšnjo dograditev prepotrebnega stadiona je potrebna le še delovna sila. Ker bo dograjen stadion služil tako NK Dravi in TD Ptuju ter Mladosti, kot tudi vsej ostali mladini, članom sindikata in drugim, razumljivo pričakujemo pri gradnji stadiona ravno od teh največ pomoči. Mladine je v Ptuju veliko in mladinski organizaciji ne bo težko prispevati po svojih močeh k izgradnji stadiona, saj bo ta služil predvsem mladini. Prav tako je tudi s fizkulturniki po sindikalnih podružnicah. Vsi tekmovalci za fizkulturni znak bi lahko opravili normo iz »dela pri izgradnji deželе« najlažje in v tem primeru najkoristneje prav pri delu na stadionu.

Glavna naloga vseh fizkulturnikov v Ptuju, ki naj nam bo neprestano pred očmi, bo letos: Izgradimo čimprej stadion.

Ce.

Kulturno umetniško društvo v Staršah je vzbudilo zanimanje delovnih ljudi za gledališke igre

Po občnem zboru, ki so ga imeli pred nedavnim in izvolili novi upravni odbor, se je delo znatno razgibali, predvsem v dramatskem sektorju. Mladina kaže veliko zanimanje, zato je društvo letos naraslo za 24 članov. Samo novi upravni odbor bo moral več delati, kakor stari, pa bodo lahko želi letos lepe uspehe.

Mlado društvo se je hitro lotilo dela, da bodo izpolnjene naloge, ki so jih postavili na občnem zboru. Za popravilo notranjosti dvorane, oken, sedežev in nabavo novega zastora je treba sredstev. Zato bodo spravili na oder 5 različnih iger. Takšen je bil sklep in ostali hočejo pri tem.

Prvo delo mladega društva smo videli 9. t. m. v Staršah v prosvetni dvorani, ko so uprizorili veselo igro »Stari grehi«. Mladina iz kmečkih vrst je igro zelo lepo izvedla. Igra je vzbudila veliko zanimanje pri ljudeh in je bila dvorana vsakokrat nabito polna. Predvsem se je zahvaliti požrtvovalnosti tov. Mariji Šolarjevi, ki ima z dramatskim delom veliko veselje. Kot vodja dramatske skupine je žrtvovala poleg dela na posestvu marsikateri dan za poživitev kulturno-prosvetnega dela v Staršah.

Začetek je težak in upamo, da bo z ljudmi, ki imajo voljo, lahko izvršiti mnogo dela na kulturno-umetniškem polju, ki je na podeželju zelo važen faktor za dosego izobrazbe.

Treba se bo pripraviti za 1. maj — delavski praznik in tudi takrat prirediti našim delavcem in kmetom na vasi nekaj zabavnega, da se bo poznalo, da je kulturno-umetniško društvo v Staršah res poživelo.

Č. S.

Za uspešno izvedbo „Tedna matere in otroka" so potrebne pravočasne priprave

Letošnji »Teden matere in otroka«, ki bo od 4. do 11. junija, bo izveden pod geslom »Naši otroci — naša bodočnost«. Izvedba tedna je poverjena organizacijam AFŽ. Priprave in organizacija »Tedna« samega pa imata namen popularizirati probleme mladinskega skrbstva ter mobilizirati še vse matere, ki so doslej v prizadevanju po varstvu matere in otroka stale ob strani.

Za dosego tega cilja bo v času od 1. maja do 1. junija organizirano tekmovanje, v katerem bodo zajeti problemi mladinskega skrbstva v vsaki vasi. Tekmovanje se bo razvijalo v pogledu organizacije skrbništev, aktiviziranju skrbniških svetovalcev ter postavljanju skrbniških aktivov po posameznih KLO, dvigu skrbniškega kadra, organiziranju sistematičnih zdravniških pregledov varovancev in otrok pod nadzorstvom skrbniških organov, v ustanavljanju mladinskih in otroških ustanov itd. ter v razdeljevanju pomoči Mednarodnega dečjega fonda in v drugem.

Prireditve, ki bodo organizirane v »Tednu«, bodo nudile materam in otrokom dovolj veselja in radosti, če bodo organizacije AFŽ vložile vse sile v njihovo uspešno izvedbo. S tem bodo podprle prizadevanje naše ljudske oblasti v njeni skrbi za matere in otroke, za našo bodočnost.

K. J.

Uspelo taborenje predvojaške vzgoje v Leskovcu

Center predvojaške vzgoje Leskovec je imel v marcu t. l. 10-dnevno taborenje.

Mladinci vseh obveznih letnikov so se tekmovanju z veseljem odzvali ter pridno obiskovali vaje vseh 10 dni. V tem kratkem času so teoretično, še bolj pa praktično mnogo pridobili.

Za zaključek so izvršili defile mimo organov krajevne oblasti in OF. Obiskali pa so jih tudi zastopniki OLO, Vojnega odseka, Oblastnega LO in LMS. Govorom zastopnikov in komandirja centra so sledile deklamacije in pevske točke. Po programu je bila na sporedu prosta zabava.

Obvezniki so sklenili, da bodo v prihodnjih zimskih mesecih v polnem številu obiskovali izobraževalni tečaj. Na taborjenju so spoznali, da lahko največ koristi skupnosti čim bolj izobražen človek, pa naj ta živi na vasi ali v mestu.

Zavedni mladinci so zahtevali, da se pokličejo na odgovornost vsi mladinci, ki so s svojo malomarnostjo in izostajanjem od vaj kvarili ugled celotnega kolektiva, pri čemer sta prednjačila Vodušek Jožef iz Okiča in Bračič Slavko iz Velike Varnice.

R. E.

Vinko Kirbus:

Prijatelja

Vsako leto odhajajo mladinske delovne brigade na največja gradbišča Petletke v državi. Tudi letos bo mladina delala na gigantih prvega petletnega načrta. Objavljamo črtico »Prijatelja«, ki govori o spominu na nepozabljive dneve na del. akciji...

...Vlak je stal v postaji že dve uri. Brigadirji so posedli po tračnicah. Potovali so v Bosno na delovno akcijo. Nekateri med njimi so se prvič napotili tako daleč. Tudi taki so bili, ki jim je bil način življenja na velikih gradbiščih že znan. V vagonu se je oglašala harmonika. Nekateri so peli. Ostali pa so molčali, utrujeni od dvodnevnega potovanja.

Prišel je železničar in sporočil, da bo transport stal v postaji vso noč, nakar se bodo pretovorili skupaj s prtljago na ozkotirno železnico.

Brigadirji so se spravili v vagone na spanje. Sicer pa niso veliko spali iz radovednosti, videti, kako bo na mestu, kjer bodo prebili dva meseca. Polegli so po vagonu in nekateri so skušali zaspati. V prvem vagonu je bil štab brigade. Komandant je narekoval administratorki dnevno povelje, ki ga bodo zjutraj prečitali pred vso brigado. Karbidovka je brlela ob leseni steni in tiho piskala.

Dežurni brigade je določil tudi stražarja; enega na enem in drugega na drugem koncu vlaka.

Jože je stražaril o polnoči. Takrat je bilo v brigadi zelo tiho. Le sčasoma je bilo slišati oddaljeno piskanje vlaka, ki se je približeval postaji. Vso noč so prihajali novi transporti, ki so se naslednjega jutra podali preko savskega mostu v Bosno.

Vsaka brigada je postavila svoje stražarje. Jožeta je zanimalo, kdo je neki v sosednjem vlaku: Makedonci, Srbi ali Bosanci?

— Zdravo! — je dejal stražarju, ki je korakal ob sosednjih vagonih.

— Zdravo! — je odgovoril le-ta.

— Iz katere brigade si? — je vprašal Jože.

— Makedonske, prve makedonske, in ti? — ga je vprašal sosed v makedonščini. Jože ga je kar dobro razumel.

— Jaz sem pa iz mariborske, prve mariborske brigade, iz Slovenije prihajamo...

Nekaj časa sta molčala. Jože je prekinil molk z novim vprašanjem:

— In kam se boste podali?

— Dejali so nam, da bomo gradili nek dobojski nasip; ne vem, kje je to.

— O, nam so tudi rekli, da bomo šli na Doboj. Mogoče bomo sosedi.

V vagonu makedonske brigade je bilo slišati tiho petje. Pele so brigadirke. Stražarja sta obmolknila in pozorno poslušala. Po glasovih je bilo slišati tri dekleta.

Oj, makedonska polja,
bombaž bomo sejali na njih...

Čeprav preprosto besedilo, a petje je bilo prav lepo.

— Lepe so vaše vasi, — je dejal Jože svojemu sosedu.

— A, da, — je pritrdil Makedonec, — naše tovarišice zelo rade pojejo. To so dekleta iz Bitolja, dobre brigadirke. In vaši, od kod so?

— E, naši so pa od vsepovsod: poznam nekaj naših iz tovarne kovinskih naprav, a tudi s kmetov jih je nekaj. In veliko nas je, čez dve sto.

— Oooo, mnogo je to... — se je čudil Makedonec.

Jože in Makedonec sta se po prihodu izmene poslovila kot stara prijatelja. Drug drugemu sta obljubila, da se bosta obiskala v Doboju.

*

Ob jutranjem svitu je postaja zaživela. Okrog vodovoda je bilo slišati skoraj vse jugoslovanske jezike in narečja. Brigada za brigado je odhajala preko Save v Bosno.

Onstran Save se je pred brigadami odpiral nov svet. Posebno za Slovence je bilo tukaj marsikaj čudnega in nenavadnega.

Vlak je peljal po ozkih tračnicah in vagoni so se zibali kakor na valovih. Mladi potniki so se zbrali pri vratih in radovedno opazovali ljudi, hiše in pokrajino. Slive so že dobivale modro barvo. Ob potokih so žene v belih robcih izpirale perilo. Pastirji so čuvali ovce. Nekje pred Dobojem se je ozkotirna proga prvič srečala s traso bodoče normalnotirne železnice. Gruče zarjavelih mladincev so jih pozdravljale. Jože je strmel v ta novi svet in se čudil.

In slednjič so prispeli na mesto. Zastopnik vodstva obsežnega gradilišča jim je pokazal njihovo taborišče. V obliki črke U so stale tri prazne barake. Hitro so jeli urejevati taborišče, ga čistiti in štab je razdelil barake, tako da so moški, ki so bili v večini, dobili dve, tovarišice pa eno barako.

*

Naslednjega jutra je brigada krenila prvič na delo. Četa za četo se je z zastavo na čelu podala na nasip, nadaljevat delo prejšnje izmene. Sonce je močno pripekalo. Kljub vročini se je že prvega dne razvilo živahno tekmovanje. Jože je skupaj s Faniko in brigadnim sanitetnim referentom zvozil v treh urah 50 samokolnic. Znojne kapljice so mu drsele s čela. Samokolnica je cvilila.

— Fanika, dajva, sanitetni referent, zdaj nisi pri operaciji! — je vzpodbujal člana svoje trojke. Fanika je bila vsa zardela. Rada je delala, saj doma na kmetih ni imela drugega kakor samo delo. Tudi doma jo je gospodar vzpodbujal k delu, a tistega dela ni opravljala s takim navdušenjem. Medtem je Jožetove vzpodbude sprejemala z veseljem in še bolj poprijela za lopato.

Prvi dan so uspešno zaključili.

Zvečer so se po večerji zbrali okrog zastave in peli himno. Jože ne bo nikoli pozabil teh trenutkov: sonce je komaj zašlo in nebo je bilo še močno rdeče. Po trasi so korakale brigade in pele o progi, brigadna zastava pa je počasi drsela po stebru v roke najboljšega brigadirja tistega dne.

Po večerji so igrali okrog tabornega ognja kolo. Obrazi so žareli v močnem ognju in vzdolž vse proge so goreli prav taki ognji. Iskrice pa so se visoko dvigale v noč in ugašale.

Jože, Fanika in sanitetni referent so tudi prihodnje dni delali v eni trojki. Po brigadi so celo začeli govoriti, da Jože rad vidi Faniko. A on se niti zmenil ni za to, kaj bi! Fanika pa se je samo smejala, sicer pa jo je vsa brigada imela rada.

Nekega večera je bil Jože na straži. Luna je svetila. Jože je korakal ob baraki. Budno je pazil, da kdo ne pride, ne da bi ga ustavil. Hitro bi zaklical »stoj«. Toda tiste noči ni bilo nobenega. V barakah še niso vsi zaspali. V ženski baraki so dekleta govorila. Jožeta je mikalo, da bi jim kaj povedal. Pristopil je k odprtemu oknu in dejal:

— Bodite tiho, saj je že pozno... — Toda nanj se je vsula ploha besed. Jeza bi bila na tem mestu zastonj. Zato se jim je smejal.

— Kaj je? — je vprašala Fanika in zavita v odejo pristopila k oknu.

Ko jo je Jože videl tako, mu je postalo nerodno in je le povedal: — Ura za spanje je že, mirovati je treba...

— Saj bomo, saj bomo, — ga je potolažila Fanika in se zgubila v temi notranjosti barake, ostala dekleta pa so se hudomušno smejala.

Nadaljevanje prihodnjič.